

FANTASY

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

C O L

B U C H A N A N

F A R L A N D E R

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
LAURENȚIU DULMAN ȘI
EMANUELA JALBĂ-ȘOIMARU

TREI

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:

Magdalena Mărculescu

REDACTOR:

Luciana Vlad

DESIGN:

Faber Studio
Ilustrație copertă: © Andrei Gamart

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Eugenia Ursu

CORECTURĂ:

Cătălina Ioancea
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BUCHANAN, COL**

Farlander/ Col Buchanan ; trad.: Laurențiu Dulman
și Emanuela Jalbă-Șoimaru. - București : Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-822-3

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

II. Jalbă-Șoimaru, Emanuela

821.111(410.7)-31=135.1

Titlul original: Farlander

Autor: Col Buchanan

Copyright © Colin Buchanan 2010

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978 - 973 - 707 - 822 - 3

Pentru soția mea, Joanna

Le mulțumesc călduros agentului meu, Louise
Burns, și editorului meu, Julie Crisp.

Lui Ben Fox, Ian Chapman și Art Questor,
care mi-au citit romanul în manuscris.

Tuturor celor de la departamentul de corectură,
în special lui Michael Duffy, care m-a sprijinit
neîncetat.

Și lui Deborah, în amintirea timpurilor de demult.

Fiul respiră,
tatăl trăiește.

ONO, MARELE NEBUN

PROLOG

Cizme mari

Ash era pe jumătate mort de frig când l-au târât în sala fortăreței de gheață și l-au aruncat la picioarele regelui lor. S-a prăbușit pe blănuri cu un icnet surprins, trupul tremurându-i din toate încheieturile. Respirația sa întretăiată împrășca aerul cu trâmbe de abur și nu-și dorea decât să se ghemuiască în jurul căldurii firave a inimii sale.

Fusese dezbrăcat de blănuri, iar acum zăcea doar în lenjeria de lână, cu pliurile înghețate. Îi luaseră și sabia. Era singur. Totuși părea că în mijlocul sălii fusese azvârlit un animal sălbatic. Țăranii strigau în sala plină de fum, iar războinicii sporovăiau să prindă curaj, ținându-l cu grijă în jurul lui și împungându-l în coaste cu vârfurile de os ale sulițelor. Aburul se înălța precum fumul din trupul străinului, iar respirația lui împrăștia norișori pe deasupra blănurilor încălcite și pline de păduchi. Între expirații, pe craniul lui se vedeau broboane de apă ce îi alunecau pe lângă sprâncenele pline de promoroacă și pleoapele ridate, picurând apoi de pe pomeții ascuțiți, de pe nas și de pe barbă. Sub pojghița de gheață care i se topea pe față, pielea îi era la fel de neagră precum apa nopții.

Dintr-odată, strigătele de spaimă s-au întesit și părea că băștinașii înfricoșați aveau să-i facă felul chiar acolo, pe podea.

— *Brushka*, a strigat regele de pe tronul de oase.

Vocea venea din adâncul pieptului său, răsunând printre coloanele de gheață înșirate de-a lungul sălii și întorcându-se la el din înaltul cupolei. Războinicii au început să-i împingă pe țărani dincolo de draperiile ce acopereau arcada intrării. La început, aceștia s-au opus — veniseră acolo odată cu bătrânul străin, adus de furtună, și voiau neapărat să vadă ce avea să se întâmple cu el.

Dar Ash nu-și dădea seama de nimic din toate astea. Nici măcar împunsăturile sulitelor nu reușeau să-i trezească simțurile. În cele din urmă, l-a dezmeticit senzația de căldură, făcându-l să ridice capul de pe podea. Alături de el se afla un mangal de cupru, în care ardeau și fume-gau oase și bucăți de untură.

A început să se târască spre căldură, iar sulitele s-au năpustit asupra lui, încercând să-l oprească. Războinicii au continuat să-l lovească chiar și după ce Ash s-a ghemuit lângă mangal, dar, cu toate că fiecare lovitură îl făcea să tresară, nu voia să se îndepărteze de el.

— *Ak, ak!* a urlat regele, iar porunca lui i-a obligat pe războinici să se dea înapoi.

În sală s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de sfârâitul flăcărilor și de respirația întretăiată a războinicilor, care păreau că tocmai terminaseră o cursă lungă. Apoi, din gâtlejul lui Ash s-a auzit — tare și limpede — un suspin de ușurare.

„Încă sunt în viață“, și-a zis surprins în sinea lui, ca într-un delir, pârjolit de dogoarea mangalului. Și-a încleștat pumnii, ca să simtă mai bine căldura mult râvnită, iar pielea palmelor a început să-l mănânce.

În cele din urmă, a ridicat privirea ca să-și evalueze situația. De jur împrejur a văzut trupuri înfometate, unse

cu grăsime, mantii purtate ca niște ponchouri, ochi flă-mânzi și fețe supte, ușor disperate, străpunse de podoabe din os.

În total, erau nouă bărbați înarmați. În spatele lor, aștepta regele.

Ash și-a adunat toate forțele și, conștient că n-ar fi putut să stea în picioare în clipa aceea, s-a ridicat în genunchi, cu fața către omul pe care se aventurase până acolo să-l vadă.

Regele se uita la el cu atenție, ca și când s-ar fi întrebat ce parte din el să devoreze mai întâi. Ochii ca două bucațele de cremene abia i se ghiceau pe fața cărnosă, căci era un bărbat imens, atât de umflat cu grăsime, încât avea nevoie de un brâu din piele tăbăcită care să-i susțină burta lăsată. În rest, era aproape gol: avea trupul uns cu un strat gros de grăsime, purta un pandantiv prins cu un șnur de piele, iar în picioare avea niște cizme mari, din blană pătată.

Regele a băut ceva dintr-un craniu uman și a plescăit pe îndelete, cu un aer mulțumit. Din gâtlee i-a țâșnit un râgâit, scuturându-i grăsimea din jurul gâtului, apoi, plin de satisfacție, regele a tras o bășină lungă, a cărei duhoare a împuțit imediat sala plină de fum. Ash a rămas tăcut și impasibil. În lunga lui viață, cunoscuse mulți astfel de oameni: căpetenii mărunte și regi cerșetori, ba chiar și un zeu autoproclamat — oameni care uneori se ascundeau în spatele fastului regal sau al unor maniere alese, dar care în adâncul lor rămâneau niște monștri. La fel ca bărbatul pe care îl avea acum în față și ca toți conducătorii care pun mâna pe putere prin forțe proprii.

— *Stobay, chem ya nochi?* l-a întrebat regele pe Ash, măsurându-l din priviri.

Ash a tușit, iar buzele uscate i s-au crăpat și a simțit gust de sânge. Și-a dus mâna la gât cu un gest neputincios.

— Apă, a spus el în cele din urmă.

Regele a încuviințat din cap, iar la picioarele lui Ash a fost aruncată o ploscă cu apă.

Ash a băut mult și cu lăcomie, apoi a tras aer în piept și s-a șters la gură, rămânând cu o dâră roșie pe dosul palmei.

— Nu cunosc limba voastră, a zis el. Dacă vreți să-mi puneți întrebări, va trebui să vorbiți în comercială.

— *Bhattat!*

Ash a plecat capul, fără să răspundă.

Chipul regelui s-a încruntat, apoi, încordându-și mușchii, a lătrat un ordin spre oamenii săi. Unul dintre războinici — cel mai înalt — s-a apropiat cu pași mari de un cufăr aflat lângă unul dintre pereții de gheață ai sălii. Era un cufăr simplu din lemn, precum cele folosite de negustori ca să transporte *chee* sau mirodenii. Toate privirile din sală erau ațintite asupra războinicului, care a desfăcut o curea de piele și a ridicat capacul.

Apoi s-a aplecat și a înhățat ceva cu ambele mâini. L-a scos fără niciun efort — un schelet ambulant, care încă era învelit în carne și haine zdrențuite. Privea în jur cu ochi înroșiți, mijiiți din pricina luminii, iar părul și barba îi erau lungi și încălcite.

Fierea a năvălit în gâtlejul lui Ash. Nu-i trecuse prin minte că ar fi putut supraviețui cineva din expediția de anul trecut. Și-a auzit măselele scrâșnind. „Nu. Nu te lăsa copleșit.“

Războinicul l-a sprijinit pe bărbatul înfometat, până când picioarele ca niște bețe ale acestuia au încetat să mai tremure și au reușit să-i susțină singure greutatea. Apoi,

cu pași mici, s-au apropiat amândoi de tron. Judecând după ce mai rămăsese din el, prizonierul era un nordic — un alhazii din deșert.

— *Ya groshka bhattat! Vasheda ty savonya nochi*, a ordonat regele, adresându-i-se alhaziiului.

Omul deșertului a clipit. Tenul lui, pe vremuri măsliniu ca al celor din neamul său, era acum gălbui ca pergamentul. Războinicul de lângă el l-a înghiontit de câteva ori, până ce privirea lui a întâlnit-o pe a lui Ash. În clipa aceea, în ochii alhaziiului a scăpărat o scânteie de viață.

A deschis gura cu un plescăit uscat.

— Regele vrea să vorbești, față întunecată, a hârâit el în comercială. Cum ai ajuns aici?

Ash nu avea niciun motiv să mintă — nu încă.

— Cu un vas din Inima Lumii, a spus el. Mă așteaptă pe coastă.

Alhaziiul a tradus răspunsul în limba aspră a tribului.

Regele a făcut un semn cu mâna:

— *Tul kuvesha. Ya shizn al khat?*

— Cine te-a ajutat să vii de acolo? a tradus alhaziiul.

— Nimeni. Am închiriat o sanie cu câini. Dar au căzut într-o crevasă, cu tot cu bagajul meu. Iar apoi m-a prins furtuna.

— *Dan choto, pash ta ya neplocho dan?*

— Atunci spune-mi, a urmat traducerea, ce vrei să iei de la mine?

Ash a mijit ochii.

— Ce vrei să spui?

— *Pash tak dan? Ya tul krashyavi.*

— Ce vreau să spun? Ai venit aici de departe.

— *Ya bulsvidanya, sach anay namosti. Ya vis preznat.*

— Ești un nordic, de dincolo de Marea Tăcere. Ai venit aici cu un motiv.

— *Ya vis neplocho dan.*

— Ai venit aici să iei ceva de la mine.

Regele și-a împuns sânul lăsat cu degetul gros ca un cârnat.

— *Vir pashak!* s-a răstit el.

— Asta vreau să spun.

După reacția lui Ash la întrebarea care plutea în aer, ai fi zis că era o stâncă sculptată în formă de om. O rafală de vânt înghețat a pătruns în sală, legănând blănurile grele ce acopereau intrarea și tulburând flăcările din mangal. Furtuna și-a făcut simțită prezența, amintindu-i lui Ash că îl aștepta să se întoarcă. Preț de o clipă — dar numai preț de o clipă —, s-a gândit că poate sosise momentul să spună câteva minciuni iscusite. Lui Ash nu-i stătea în fire să cântărească îndelung consecințele faptelor sale. Credea în Dao — la fel ca toți rōshunii —, așa că cel mai bine era să-și păstreze cumpătul și să acționeze spontan, ghidat de *cha*-ul său.

S-a concentrat asupra fluxului constant de aer rece care îi pătrundea prin nări, înțepându-i plămânii, după care era expirat sub formă de căldură și abur. L-a cuprins o stare de liniște. Respira calm, așteptând ca vorbele să i se închege în minte, apoi s-a auzit rostindu-le, la fel de surprins de ele precum toți cei din jur.

— Porți ceva care aparține altcuiva, a răsunat vocea lui Ash, care a ridicat un deget, făcând semn spre pandantivul ce atârna între sâni lăsați ai regelui, apoi și-a zis în sinea lui: „Calea nemijlocită, ar fi trebuit să-mi dau seama.“

Obiectul agățat de șnurul din piele avea mărimea și forma unui ou tăiat în două pe lungime. Era de culoarea castanei și zbârcită ca pielea uzată.

Regele l-a înhățat ca un copil.

— Nu este al tău, a repetat Ash. Și nu știi la ce folosește.

Regele s-a aplecat în față, făcând să scârțâie tronul de oase.

— *Khut*, a zis el calm.

— Spune-mi tu, i-a tălmăcit alhaziiul.

Ash s-a uitat la rege preț de cinci bătăi ale inimii, studiindu-i mătreața din sprâncenele stufoase și urdoarea adunată în colțurile ochilor. Părul negru, îmbibat cu grăsime, îi atârna pe umeri ca o cortină, trimițându-te cu gândul la o perucă.

În cele din urmă, Ash a încuviințat din cap:

— Dincolo de Marea Tăcere, în Midērēs, ținutul cunoscut sub numele de Inima Lumii, există un loc unde oamenii pot merge ca să obțină ocrotire. Cu monede, multe monede, îți poți cumpăra un sigiliu precum cel de pe pieptul tău, pe care îl atârni la gât, ca să-l poată vedea toată lumea. Acest sigiliu, bătrân rege, le oferă protecție, iar dacă purtătorul lui moare, moare și el.

Alhaziiul i-a tălmăcit vorbele în limba aceea ciudată, iar regele l-a ascultat fascinat.

— Sigiliul de la gâtul tău, a continuat Ash, a fost purtat de Omar Sar, negustor și om de afaceri. Acest sigiliu are un geamăn, pe care l-am urmărit cu atenție, la fel cum le urmărim pe toate, să vedem dacă prezintă semne de moarte. Cu multe luni în urmă, Omar Sar a venit aici într-o expediție comercială. Și în loc să-l lași să facă negoț aici, în așezările acestui... *regat*, te-ai gândit că e mai bine să-l omori, pe el și pe oamenii lui, și să pui mâna pe bunurile pe care le adusese cu el. Dar nu știai că e ocrotit de acest sigiliu. Nu știai că, dacă e omorât, sigiliul lui moare